Ч. 236 Пятниця 21 жовтня (2 падолиста) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатанї вільнї від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в Адмінїстрациї „Ґазети Львівскої" і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Нехай факти говорять!

II.

Не раз і не два вказували ми на то, що нам треба звертати як найбільшу увагу на піднесенє материяльного добра нашого народу, особливо же нашого селяньства і міщаньства. Все наше велике полїтикованє не придасть ся до нїчого, доки наш нарід буде жити в бідї і нуждї, доки не знайде сам в собі тої сили, котра би помогла єму видвигнути ся економічно. Звістно прецї, що: „Голодний кумі, хлїб на умі — і хоч би ми не знати як бистроумні і високі та далеко сягаючі ставили пляни полїтичні, хоч би ми й не знати які укладали проґрами, нарід наш не одушевить ся ними, не зрозуміє їх, доки ми не дамо єму способу, доки не поможемо єму піддвигнути ся економічно або бодай не покажемо, як то треба робити. А чи у нас в сїм напрямі щось робить ся? Ми вже тілько разів казали, а нинї ще раз кажемо, що — майже нїчого. Про піддвигненє рільного господарства, ремесла та промислу у нас нїхто й не думає. Ми лишаємо наших селян господарів та наших міщан під сим взглядом на Божу та добрих людий опіку. Ми не маємо часу о тім подумати, не то дотого взяти ся, бо у нас далеко важнїйша річ — велика полїтика!

Правда, нам може хтось зробити закид, що ми несправедливо оцїнюємо справи, бо прецї й на економічнім поли у нас щось робить ся, або вже й зробило ся — от хоч би н. пр. заснованє деяких товариств кредитових. Ми відважили ся сказати свого часу в сїй справі своє слово. Дістала-ж ся нам за то наука від наших полїтиків! Ми лишили остаточну відповідь часови, а той показав тепер найлїпше, що наш погляд був зовсїм справедливий. Правда, серед загального накликуваня до принципіяльної, відпорної, опозицийної і не знати ще якої полїтики, серед одушевленя наших полїтиків для так великого дїла, як примиренє тих, котрі не хотять і по своїй природї не можуть мирити ся, кинено також оклик і до роботи на поли економічнім — та й на тім конець. Коби то хтось за нас зробив, то може би й не зле було, коби то лиш для нас було! Клясичний під сим взглядом примір дала нам Бережанщина. Там заносило ся на основанє товариства полїтичного — без котрого, очевидно, трудно би обійти ся — і товариства кредитового. Знайшли ся були добрі люди, що одушевившись у Львові на памятних зборах „Народної Ради" готові були під впливом нових ідей взяти ся до дїла, та й взяли ся. Аж ось ті самі люди оголосили відтак в „Дїлї", що збори в справі основаня товариства кредитового не могли відбути ся, бо не знайшло ся потрібне до того число людий. Они мабуть і до нинї не знайшли ся, хоч не можна прецї сказати, щоби там не було людий. Не помогла, видко, і нова ідея та шкода лиш було труду тих людий, що їздили до Львова одушевляти ся нею.

Нинї у нас про роботу на поли економічнім майже не чувати. Декотрі з тих, що зразу так були дуже до неї кинули ся, мабуть чи не дістали охвату. Як би не „Народна Торговля" та не „Днїстер", котрі серед немалих трудностий роблять, що можуть, то у нас на поли економічнім не робилось би таки нїчогісенько. За то у нас велика полїтика горою! Ось в Бобреччинї зацвив знов один єї цвіточок: „Бобрецка Руска Рада" а в декотрих других сторонах готові вже пупінки всїляких таких рад, так, що можна би сказати, де лиш кандидат на посла там і рада полїтична. Коби то у нас було тілько товариств господарских або промислових чи торговельних, кілько тих рад чи товариств полїтичних, то-ж то би ми високо стояли!

Та цікавий то факт: заснованє товариства полїтичного в Бобреччинї! Бобреччина готова ще діждатись великої слави, бо може буде призначена рішати не лиш напрям нашої полїтики але й судьбу цїлого народа. Просимо лиш зважити: з Бобреччини вийшов пос. Романчук репрезентант і видима голова примиримих та пос. Кулачковский репрезентант і невидима голова непримиримих. Тепер же засновує ся там ще й товариство полїтичне, котрого статути вже потверджені, а котрого „провизорический видїл" складають: о. Штоґрин із Стрілок, о. Заяць з Ходорова, о. Білинькевич із Звенигорода, о. Глиньский із Підмонастиря а дальшими членами суть о. Дзерович з Бібрки, о. Юлїян Яримович з Вільхівця і г. Климків з Вільхівця.

Цікаво тепер знати, яке становище займе „Бобрецка Руска Рада" супротив обох своїх корифеїв, діяметрально собі противних, і як она зуміє погодити ті оба просто собі противні їх напрями полїтичні? На се питанє, правда, трудно наразі відповісти, бо хто-ж годен збагнути розум полїтичний людий, котрі, коли-б їм случайно не була влїзла в дорогу „Бобрецка Руска Рада", були би заслужили собі в історії лиш скромненький титул „тихих патріотів". Але можна припускати, що она межи тими двома противностями вишукає собі золоту середну дорогу ось н. пр. таку: словами буде она стояти по сторонї одного свого корифея пос.

---

78)

Матій Сандорф.

(Повість Юлїя Верна).

(Дальше).

На базарі було вже богато людий, бо холодом з рана найлїпше було залагодити орудки. Були там заслонені по самі очи Мавританки, жидівки з відслоненим лицем, Араби, Кабілї та Марокканцї, а всї зглядали ся на тих кількох чужинцїв і зачіпали їх та бесїдували з ними. Присутність Люїджа і Поента Пескадого не дуже впадала длятого в очи.

Они оба волочили ся цїлу годину по базарі, думаючи, що стрітять тут Наміру, але надармо. Марокканки не було нїгде видко, а тим менше Сарканього.

Люїджі хотїв відтак спитати кількох малих голодранцїв, — яких всюди на марокканьских базарах повно — суть то мішанцї всїляких африканьских рас, які плодять ся почавши від Ріфу аж до границь Сагари.

Перші, котрих він спитав ся, не могли єго справити. Ажь якийсь дванайцятьлїтний хлопець кабільский, котрому таки добре було видко з лиця, що він великий урвитель, сказав єму, що знає, де мешкає Марокканка і обіцяв ся навіть завести туди Европейцїв, але хотїв також, щоби они єму насамперед за то заплатили.

Они пристали на то і пішли відтак крутими улицями, що виходять в ту сторону, де суть укрiпленя міста. За десять мінут опинили ся они на опустїлім передмістю, де стояло зрідка кілька хат без вікон.

Доктор і Петро Баторий дожидали нетерпеливо повороту Люїджа і Поента Пескадого. Може яких двайцять разів брала їх охота вийти на місто і самим шукати. Але Сарканій і Марокканка знали їх обох. На случай стрічи треба було бути приготовленими на то, що Сарканій і Наміра були би всякими силами старали ся, щоби їх не вислїджено. Длятого то они оба не виходили, хоч і як вже їм терпцю не ставало. Була вже девята година, коли Люїджі і Поент Пескаде вернули назад до фонди.

По їх сумнім лици було видко аж надто виразно, що они не добру вість приносять.

Сарканій і Наміра виїхали ще пять недїль тому назад з Тетуану разом з якоюсь дївчиною, котру тут нїхто не знав; хата осталась під доглядом якоїсь старої жінки.

Доктор і Петро не були приготовлені на таку вість: она спала на них, як грім в ясного неба.

— Причина сего виїзду єсть досить ясна — сказав Люїджі. — Хиба-ж Сарканій не міг того побоювати ся, що Сіляс Торонталь або з мести, або з якої иншої причини зрадить, де він укриває ся?

Доки розходило ся лиш о то, щоби гонити за зрадниками, доктор Антекірт нїколи о тім не сумнївав ся, що він дойде їм кінця; але тепер, коли розходило ся о то, щоби власну доньку вирвати з рук Сарканього, стратив він вже віру в себе самого.

Але й він і Петро годили ся на то, щоби таки зараз піти до хати, де мешкала Наміра. А може там знайдуть щось більше, як лиш саму згадку по Сарі? Може будуть могли по чімсь пізнати, що з нею стало ся. Може й стара жидівка, що пильнує хати, розкаже їм дещо, хоч би й за грошї, що їм би придало ся до дальшого пошукуваня.

Люїджі повів їх зараз туди. Доктор, котрий умів так добре говорити по арабски, як коли-б родив ся в пустини, удав, що він приятель Сарканього. Він сказав, що уважав би то собі за щастє, коли-б в переїздї через Тетуан був єго застав, а коли єго нема, то він хотїв би бодай навідатись тимчасом до єго помешканя.

Стара жидівка робила зразу трудности, але від жменї гроший стала зараз прихильнїйша. Аж тепер готова она була відповідати докторови, котрий очевидно з великою цікавостию розвідував ся про єї пана.

Она сказала, що та молода дївчина, котру привела сюди Марокканка, мала стати жінкою Сарканього. То було вже давно постановлено

Романчука і буде голосити єго ідеали, а ділами буде стояти по стороні другого свого корифея пос. Кулачковского та буде поступати після єго указок. От і буде при „совокуплениє во єдино“ після пос. Кулачковского і „примирене та консолїдация“ після пос. Романчука! Щаслива галицка Русе! І не знаєш, хто тобі воскрес в Бобреччині!

Але на що тут богато говорити і запускати ся в здогади? Нехай самі факти говорять! Звістно загально, як н. пр. „Діло“ розбивало собі голову за ідею примиреня і як рожево глядїло оно на кинену нашими політиками гадку консолїдациї. Оно з наївною щиростию вірило всім заходам деяких наших політиків, піднятим без доброго розуміня річи і ясної цїли та обчислених більше на ефект, а може і на ще щось иншого; вірило і було переконане, що гадка кинена легко, дасть ся так само легко перевести. Нинї то саме „Діло“ зачинає вже розчаровувати ся в виду політичної акциї Бобреччини; оно пише: „Нинї в відозві виділу нового політичного товариства бобрецкого вичитуємо ті самі арґументи за потребою „совокуплениия всїх в єдино“, які пос. Романчук на зборі мужів довіря наводив за консолїдацию, але в сїй бобрецкій відозві не знаходимо найважнїйшої річи — указаня спільної основи, на якій всї Русини могли би „совокупити ся в єдино“.

Ну чей може „Діло“ тепер вже побачить, до чого веде того рода примирене і консолїдация, які заінавґурував так нещасливо і неполїтично пос. Романчук а котрі ще нещасливійше боронило і пропаґувало їх „Діло“ своїми статиями. Може аж тепер переконає ся „Діло“, що в політицї не діють ся чуда та що посли не чудотворцї; може оно аж тепер провидить, коли єму отворив очи дописуватель з Бобреччини, котрий в правдивім сьвітлї представив стан тої сторони, що видала таких двох послів як Романчук і Кулачковский. А дописуватель той каже: ...„Тут (в Бобреччинї) як не було так і нема майже нїякої орґанїзациї межи Русинами, а щодо простолюдина, то він з огляду на почуте народне розвитий ще дуже мало. Читалень як би й не було, бо ті, що перед кількома роками позакладано, повпадали, а так само й крамниць майже нема“. А ще цікавійше, що говорить той дописуватель о виділї нового товариства політичного: „Знаючи — каже він — тутешні відносини, годї менї богато сподївати ся, коли знаю, що серед провізоричного виділу суть люди, котрі систематично нїколи навіть одного письма не напишуть по руски до якої небудь власти....“ Ну, сї факти чей аж надто богато говорять!

Петиция руского духовеньства

перемиской епархії в справі поліпшеня єго материяльного положеня.

На засїданю палати послів дня 29. жовтня с. р. вніс пос. Н. Вахнянин петицию руского духовеньства епархії перемиской і підпер єї такою промовою:

„Вис. Палато! Греко-католицкий клир епархії перемиской предкладає вис. Палаті пропамятне письмо, в котрім представлене невідрадне материяльне єго положенє живими, але схожими з правдою красками. Сумне материяльне положенє духовеньства руского згаданої епархії єсть результатом загального упадку стану хлїборобного в краю нашім. Сей упадок має свої причини раз в неурожаях, що навіщали Галичину послїдними лїтами, а відтак в пошестях на худобу, котрі з весною сего року в деяких околицях знищили стайнї до доброї половини, а взагалї їх дуже здесятковали. Не можна при тім поминути тої обставини, що рівночасні елементарні нещастя, именно повени, тяжко підорвали надію на урожай в деяких околицях і на будучі лїта. Духовеньство наше мусить своє удержанє в більшій мірі шукати в хлїборостві. Не помилюсь коли скажу, що оно управляє в Галичинї до 140.000 морґів поля. Настане неврожай, то несе він з собою або хвилеву руїну, або значну нужду нашого духовеньства. Реґуляция конґруї, котру переведено перед лїтами, а котру зовсїм невідповідно названо поправою платнї стану духовного, не зарадила злому. За-для неврожаїв і частих елементарних шкід доходи духовеньства все непевні, а в найновійших часах упали ті доходи майже низше зера. Надвижки в доходах з землї припадають назад фондови релїґійному, а недоборів не покриває нїхто. В наслїдок того від двох лїт сумне положенє клиру руского єсть предметом широких розправ на соборчиках деканальних. Соборчики ті вибирали відпоручників до головного комітету, а комітет сей предкладає нинї письмо з просьбою, щоби вис. Палата спонукала правительство до удїленя духовеньству рускому епархії перемиской одноразової надзвичайної запомоги з фондів державних. — Просьбу ту піддержую як найгорячійше і вношу відослати єї до комісиї буджетової для скорого і прихильного полагодженя“.

Петицию ту підписали в імени головного комітету: крилошанин І. Войтович, сов. І. Стрийский, о. Копко, о. Кондрацкий і о. Ярема. — Таку саму петицию передав пос. Вахнянин і Мінїстрови просьвіти.

Перегляд політичний.

Палата послів радила вчера дальше над проектом закона карного. Під конець засїданя предложив п. Мінїстер Мадейский закон відносячий ся до доповненя потреб католицких парохій.

Пос. Коронїнї телеґрафував по конференциї з мінїстрами, що таблицї з написями в двох мовах мусять в Пірано і Капо д'Істрия позіставати, а в інших містах будуть заводити ся в міру потреби. Два посли Італїянцї з клюбу Коронїнього зложили свої мандати.

Мінїстер фінансів розпорядив, щоби почтова каса ощадности закупила за шість мілїонів ґульденів галицких листів заставних.

До Pol. Corr. доносять, що в Росиї викрито якусь аґітацию революцийну. Полїция знайшла у арештованих в Петербурзї богато відозв революцийних. В наслїдок того арештовано богато студентів і офіцирів. В Харкові викрито так само якийсь заговір революцийний.

Після наспівших до Парижа вістий з Петербурга ослабленє царя стає чим раз більше, живчик бє слабо, а запаленє розширило ся на цїлі легки. Взагалї стан недуги єсть дуже грізний.

Новинки.

Львів дня 1 падолиста.

— **Іменованя.** Ревідентом рах. при висшім суді краєвім іменований Стан. Ляховский; официя-

---

і весїлє було би таки в Тетуанї відбуло ся, коли б так наглий виїзд не був тому перешкодив. Тота молода дївчина від часу свого приїзду, то єсть, може від трох місяцїв, анї разу не вийшла хоч би за поріг. Кажуть, що дївчина арабского роду, але она, жидівка, таки думала собі, що дївчина звідкись з Европи. Она сама навіть дуже мало коли виділа єї на власні очи, хиба лиш тогди, коли Мароккапки не було дома. Більше не знає нїчого.

Так само не знала она сказати, куди, до котрого краю, поїхав Сарканїй з обома женщинами. Знала лиш то, що они може пять недїль тому назад вибрали ся з караваною, котра ішла кудись на всхід. З тої пори лишилась хата під єї дозором і она має єї доти допирати, доки Сарканьому не лучить ся нагода єї продати. Річ очевидна, що він вже не думав вертати до Тетуану.

Докторови аж мороз пішов по тїлї, коли почув таку відповідь, але Петрови Баторому переклав він з арабского лиш то, що уважав за відповідне.

Взявши все разом, було лиш то одно певне, що Сарканїй не уважав за порадне для себе їхати якимсь із тих пакетових кораблїв, що иноді підпливають до Тетуану, або зелїзницею, котра кінчить ся двірцем в Оранї [1]. Отже він прилучив ся до каравани, котра вибрала ся з Тетуану в дорогу, куди? — не знати. Може до якоїсь оази [2]) в пустини, або ще дальше помежи на пів дикі народи, де би Сара мусїла зовсїм піддати ся єго волї. Як же тут розвідатись, куди він пішов? На шляхах в північній Африцї так само трудно розпитати про яку каравану, як і про поодинокого подорожного.

Доктор став для того випитувати ще дальше стару жидівку. Він казав кілька разів, що дістав важні вісти, котрі будуть Сарканього інтересувати, бо то як раз розходить ся о ту хату, котрої він хоче позбути ся. Але що він і не наговорив ся, а таки не міг нїчого довідати ся. Видко, що стара жидівка таки на празду не знала, де Сарканїй подів ся.

Доктор, Петро і Люїджі зажадали відтак, щоби она позволила їм оглянути помешканє, розділене арабским звичаєм, після котрого сьвітло до всїх комнат доходить з одного місця, окруженого ґалерією.

Они увійшли до комнати, в котрій мешкала Сара — була то справдішна вязниця. Молода дївчина мусїла сидїти тут довгі часи і аж розпука єї брала ся, бо не могла з нізвідки сподївати ся нїякої помочи. Доктор і Петро розглядали ся по комнатї не промовивши і слова; шукали якого небудь знаку, котрий міг би їх навести на слїд.

Нараз приступив доктор скоренько до малого, мідяного кітлика з вуглем, що стояв на триніжку. На споді в тім кітлику були на вуглю якісь недогарки паперу. Видко, що Сара щось писала. Виїзд заскочив єї несподївано і она рішила ся спалити лист перед самим виїздом з Тетуану. Або може — що також могло дуже легко бути — Сарканїй чи Наміра знайшли лист у Сари і спалили єго.

На попаленім папери, котрий найлекший вітерець міг розвіяти на попіл, слїдно ще було кілька слів, написаних чорним письмом — між иншим було там написано, та на нещастє, без кінця: П.... Бат....

Сара, котра не знала і не могла знати, що пані Баторової не було вже в Дубровнику, хотїла очевидно написати до сеї одинокої людини на сьвітї, від котрої могла ще сподївати ся якоїсь помочи.

Побіч імени панї Баторової можна було дочитати ся ще й другого — імени єї сина....

Петро аж дух в собі запер, так хотїв дошукати ся ще якогось слова, котре можна би було відчитати.... Але надармо напружав очи.... Не міг нїчого доглянути....

Але там було ще одно слово, котре могло навести на слїд за дївчиною — слово, котре вишукав доктор майже таки ненарушене....

— Тріполї — крикнув він.

— Отже то Сарканїй утїк до Тріполїса, до свого рідного краю, безусловно буде безпечний. Отже то до сего краю пішла каравана і она вже пять недїль в дорозї.

— Ідмо до Тріполїса! — сказав доктор.

Ще того самого вечера виплив „Електрік ч. 2“ на широке море. Сарканїй, котрий певно спішив ся, щоби дістати ся до столицї сего краю, міг що найбільше на кілька днїв наперед туди прибути.

[1]) Місто в Альжірі.

[2]) Зелене, заросле гравою і деревами місце в пустини.

Сьвято бузьків.

Дня 23 падолиста представляла рівнина Сунґ-Еттелатех, що тягне ся поза мурами Тріполїса дивний вид. Хто би міг був того дня сказати, чи та рівнина урожайна, чи нї? Она вкрита була ріжнобарвними наметами, украшеними яскравими кутасами і хоругвками. Нужденні шинки, вкриті полатаним полотном, могли лиш дуже слабо хоронити своїх гостий від „ґіблї“ — сухого полудневого вітру. Тут і там видко було стада коний, осїдланих на

лом рах. Стан. Ленчовский; асистентом рах. Жигмонт Костка; практикантом рах. Жиг. Осип Грабович, всї тамже. Авскультантом судовим Стан. Ґваздиньский.

— Краєва Рада шкільна ухвалила на засїданю дня 29 жовтня: Тому що учитель з Потилича Михайло Дуб переходить на пенсию, висказати єму признанє за ревну службу. — Потвердила вибори представителїв званя учительского до окружних Рад шкільних: Петра Райхерта учителя з Вижнян до Ради шк. в Перемишлянах; Марка Новаковского з Войнилова до Ради в Калуши і Ів. Миляновского з Мостів великих до Ради в Жовкві. Іменувала учителями шкіл народних: Генрика Мошиньского в Калинівцин, Ос. Новодворского управителем в Чернятинї, Ілярия Олексина у Вербяжи нижнїм; Мих. Ясиньского в Налужу; Романа Синевоцкого в Лещанцях; Льва Яворского старшим учителем муж. шкоди в Підгайцях і Марию Бляхутївну управительков женьскої школи в Кутах. Людвика Боратиньского заступником учителя в ґімназиї в Бохни. — Кромі того рішила краєва Рада шкільна заложити школу народну в Княгининї; вилучити громаду Пароль село зі звязи школи в місті Пароли і заложити там нову школу.

— Над могилою пок. Омеляна Огоновского промавляв о. Данило Танячкевич; посол Александер Барвіньский в імени громади народовцїв; проф. Мих. Грушевский в імени земляків закордонових; проф. Ів. Верхратский в імени товариства „Просьвіти“; проф. др. Пузина в імени Унїверситету львівского по польски; посол Єротей Пігуляк в імени буковиньскої Руси і академик Остап Макарушка в імени молодежи. П. Сильвестер Яричевский написав принагідний вірш, котрий роздавано поміж публику. — З ріжних міст Галичини і України прийшли телеґрами кондоленцийні. Вже смеркало, коли похорон скінчив ся.

— О. Остап Нижанковский, знаний композитор, тепер сотрудник в Бережанах, іменований заступником учителя музики і сьпіву в мужескій семинариї учительскій у Львові.

— Ґенеральна дирекция державних зелїзниць подала до відомости, що їзда поспішних поїздів зі Львова до Відня скоротить ся о 1 годину 25 мінут, а з Відня до Львова о 50 мінут. — В справі заведеня проектованого блискавичного поїзду межи Віднем а Львовом чинить перепони Північна зелїзниця. Зелїзнича рада рішила удатись до Мінїстерства, щоб оно вилинуло на Північну зелїзницю в справі заведеня блискавичного поїзду вже від 1-го мая 1895 р.

— Стрийска філїя „Просьвіти“ постановила урядити цикль відчитів для „Міщаньскої Бесїди“, а від дня 1-ого падолиста що другої недїлї уряджувати відчити по читальнях „Просьвіти в Стрийщинї. В „Міщаньскій Бесїдї“ були вже два відчити, а третїй буде 7 падолиста.

— В справі вечерка „Руской Бесїди“ в Перемишли повідомляє ся додатково, що вступ від особи виносить 50 кр. і що се буде перший вечерок в новім мешканю „Бесїди“, котре таке просторе, що її кількадесять пар помістити ся може. Бесїда находить ся в каменицї Піскора (ринок, коло камінних сходів, ч. 24).

— Площа вистави уже цїлком замкнена. Павільони пусті, почти вже нема, а голодному чоловікови годї вже де покріпити ся, бо реставрациї винесли ся також. Декотрі павільони вже розбирають ся. Шини трамваю електричного від школи сьв. Софії до брами вистави уже винятї. На площи вистави остала ся лише сторожа огнева і полиция. Так отже прийшов конець і виставі.

— Електрична зелїзниця від передвчерашного дня їздить вже правильно на передмістє Личаківске. Шлях зелїзницї іде від стациї при каварни віденьскій улицею Килиньского, ринком, Руською, Підвалем, Чарнецкого і Личаківскою, на тепер до церкви сьв. Петра і Павла. Той шлях поділений на дві секциї (секция по 4 і по 3 кр. для I і II кляси). Перестанки на шляху коло ратуша, Підвале, ул. Чарнецкого, Францішканьска, шпиталь войсковий і костел сьв. Антонія — се перша секция; а друга: касарня кавелериї і церков сьв. Петра і Павла.

— Руский народний театр переїзджає з Ярослава до Ряшева і там дня 6 падолиста почне цикль представлень 5-актовою народною драмою з давних часів зі сьпівами і танцями „Не ходи Грицю на вечерницї“ М. Старицкого і Александрова. Представленя відбуватись будуть кождого вівтірка, четверга, суботи і недїлї.

— Новий будинок для театру польского має після ухвали львівскої ради міскої станути на площи Голуховских. Проєкти, щоби будувати театр в Єзуїтскім городї або на площи бернардиньскій, упали. Новий будинок театральний має бути як найдальше висунений на Гетманьскі вали.

— Перший снїг. В ночи на 1 листопада перший снїг присипав дахи львівских будинків. По хмарних, безсонїчних днях зробило ся яснїйше і холоднїйше.

— Великий огонь навістив вже по другий раз село Мизунь, долиньского повіта, дня 27 с. м. в само полудне. З причини сильного вітру годї було і подумати о ратованю. Наспівша огнева сторожа з тартаків барона Поппера змогла спасти ледво дві хати з посеред горючих будинків. Жертвою огню упало 23 селяньских загород разом з цїлими запасами збіжа і паші. Причиною огню була імовірно неосторожність при сушеню льну й конопель. Половина погорільцїв була обезпечена.

Телеґрами.

Прага 1 падолиста. При вчерашних доповняючих виборах до ради громадскої вибрано двох Молодочехів; мають ся відбути ще чотири тїснїйші вибори.

Петербург 1 падолиста. Після вчерашного ранїшного білєтину спав цар в ночи кілька годин, плюванє кровю попустило, впрочім стан недуги незмінений.

Париж 1 падолиста. Вчера арештовано тут одного висшого офіцира за зраду плянів кріпостий в Альпах.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·25	7·21	3.41	7·48
Белзця	—	—	9·55	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3·08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10·16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниць державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білєти поспішні і окружні, пляни їзди і тариф у форматі кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannesgasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники визваляють, можна тамже засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він ріжнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

спосіб всхідний, верблюдів з плоскими, як до половини порожнї бурдуги, головами, що лежали в піску, малі осли, що виглядали як великі пси, що подобали на малих ослів, та мули з величезними сїдлами. Поміж товпами мужчин, жінок та дїтий уганяли їздцї з довжезними рушницями через плече, а ноги держали в стременах, подібних до пантофлїв, і підтягнених так високо, що колїна досягали їм аж до грудий; за поясом мали они по дві шаблї, а уганяючи, зовсїм не зважали на то, чи когось розтратують, чи нї. Наконець були там і місцеві мешканцї, поубирані майже без вимки в бурнуси, так, що не можна би було пізнати, чи в тім бурнусї мужчина, чи женщина, коли-б не то, що у мужчин були бурнуси сьціплені на грудех мідяними пряжками, а у жінок горішні кінцї так спадали на лице, що видко їм було лиш ліве око. Ноша та зміняє ся після стану того, хто єї носить — біднї носять лиш простий, полотняний бурнус, а під сподом у них голе тїло, маючі мають ще під сподом кафтан і широкі, арабскі шаравари, а богачі мають під сподом другий, тоненький в білі і синї пасочки бурнус з шовку і вовни, під котрим єсть ще й сорочка, нашивана золотими лелїтками.

Але не самі лиш Тріполїтанцї крутили ся по широкій рівнинї. При входах до столицї було повно купців з Ґадамесу і Сокни[3]) разом зі своїми чорними невільниками; дальше були там жиди і жидівки з провінциї, не заслонені і після звичаю в краю замащені на лици та убрані в неконче хороші шаравари. Були також і мурини із сусїдного села; они покинули були свої нужденні кабахи-хати з пальм та очерету і прийшли сюди, щоби й собі тут забавити ся в день великого сьвята. Они мали на собі не тілько одежи, кілько всїляких прикрас як ось: грубі нараменники з міди на руках, по кілька шнурів мушлїв на шиї, та срібні обручки в носї й ухах. Наконець були ще й Бенулїйцї та Аваґї з побережа великої Сирти, котрим дактилева пальма в їх краю дає вино, овочі, хлїб та всїлякі ласощі. Посеред сего збору Маврів, Берберів, Турків, Бедуїнів, а навіть „мусафірів“, то єсть Европейцїв, походжували собі паші, шейхи, кадії і вся місцева шляхта, а їм розступала ся за кождий раз товпа простих людий, котра з покорою і обачно клонила голови, коли вояки з добутими шаблями, а заптії[4]) своїми полїцийними палицями робили місце ґенерал-ґубернаторови сеї турецкої провінциї, коли він ішов з поважною байдужностию.

На цїлу провінцию Тріполї числять більше як півтора міліона душ і шість тисячів вояків, але саме місто Тріполїс має що найбільше двайцять або двайцять і пять тисячів людий. Того дня однакож можна було сказати, що тут було вдвоє тілько людий. Але ті „селяни“ не шукали приміщеня в столици, бо анї доми так лихо будовані, що готові би кождої хвилї завалити ся, анї вузкі та круті улицї, анї та часть міста, що прилягає до порту і де суть консуляти, анї західна часть жидівска не були би помістили в собі так величезної маси народу.

(Дальше буде).

[3]) Міста в глубинї краю Тріполї.

[4]) Турецкі жандарми.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.